

दानियेलाचे पुस्तक - एकशे तेरावा क्रमांक

भविष्यवाणीच्या त्रिगुणित अनुप्रयोगाचे उलगडणे: बायबलमधील संदर्भात ११ सप्टेंबर, २००१ च्या महत्त्वाचे आकलन

Jeff Pippenger
2024-03-03

११ सप्टेंबर २००१ रोजी प्रभूंनी आपल्या अंतिम-दिवसांतील लोकांना यिर्मयाच्या “जुन्या वाटांकडे” परत नेले, तेव्हा त्यांनी भविष्यवाणीच्या त्रिगुण अनुप्रयोगाचा नियम आधीच ओळखून दिला होता.

परमेश्वर असे म्हणतो, रस्त्यांवर उभे राहा, आणि पाहा, आणि जुन्या वाटा विचारा, चांगला मार्ग कुठे आहे ते जाणून घ्या, आणि त्यात चाला; म्हणजे तुम्हांला तुमच्या जीवांसाठी विश्रांती मिळेल. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही त्यात चालणार नाही. तसेच मी तुमच्यावर पहारेकरी नेमले, असे सांगून, रणशिंगाचा आवाज ऐका. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही ऐकणार नाही. यिर्मया 6:16, 17.

जेव्हा परमेश्वराने आपल्या लोकांना जुन्या मार्गाकडे परत आणले, तेव्हा त्यांना विश्रांती (उत्तरकालीन पाऊस) मिळाली, आणि मग पहारेकऱ्यांना तुरईचा संदेश देण्यात आला. सर्व संदेषे अत्यंत परिपूर्ण रीतीने शेवटच्या दिवसांच्या अंताची ओळख पटवितात; म्हणून शेवटच्या दिवसांचा तुरईचा संदेश ही अंतिम तुरई ठरते, जी सातवी तुरई आहे, जी तिसरे हाय आहे.

जेव्हा त्याच्या अंतिम-दिवसांतील लोकांनी जुन्या मार्गात चालू लागण्यास आरंभ केला, तेव्हा हे ओळखले गेले की पहिल्या शापाच्या वैशिष्ट्यांनी एका विशिष्ट प्रतीकात्मक ऐतिहासिक नेत्याची (Mohammed) ओळख निर्दिष्ट केली होती, आणि दुसऱ्या शापानेही तेच केले होते (Osman). असे आढळून आले की पहिल्या चारही तुऱ्यांपैकी प्रत्येकात त्या तुऱ्याची ओळख पटविण्यासाठी विशिष्ट प्रतीकात्मक नेते होते, आणि त्यानंतर हे ओळखले गेले की तिसऱ्या शापाचा प्रतीकात्मक नेता Osama bin Laden होता.

मोहम्मद याचा संबंध अरबस्थानाशी होता, आणि उस्मान हा तुर्कस्तानातील ऑट्टोमन साम्राज्याचे प्रतीक होता, आणि ओसामा बिन लादेनने जगभरातील इस्लामी दहशतवादाचे प्रतिनिधित्व केले, जरी तो, मोहम्मदप्रमाणेच, अरबस्थानातील होता.

पहिल्या हायने रोमच्या सैन्यांना इजा पोहोचवली आणि दुसऱ्या हायने रोमच्या सैन्यांचा वध केला, हेही ओळखले गेले. त्यानंतर ११ सप्टेंबर, २००१ हा असा बिंदू म्हणून ओळखला गेला की तिसऱ्या हायचा इस्लाम रोमच्या सैन्याला (संयुक्त संस्थाने) इजा पोहोचवितो; परंतु रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, बायबल भविष्यवाणीतल्या सहाव्या राज्यरूपाने संयुक्त संस्थाने आपल्या समाप्तीकडे येत असताना, आणि आपले राष्ट्रीय सार्वभौमत्व अजगर, पशू आणि खोटा संदेषा यांच्या त्रिविध संघास समर्पित करत असताना, तो रोमच्या सैन्याचा वध करील.

हे ओळखले गेले की संयुक्त संस्थाने ही दोन सामर्थ्यशिंगे असलेली पृथ्वीतील पशू होती. पृथ्वीतील पशूचे एक प्रमुख भविष्यवाणी-संबंधी वैशिष्ट्य म्हणजे तो कोकरापासून अजगरामध्ये बदलतो. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने शिंगे सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि पृथ्वीतील पशूचे सामर्थ्य गणराज्यवाद आणि प्रोटेस्टंटवाद हे होते, जे पृथ्वीतील पशूच्या दोन शिंगांद्वारे दर्शविले गेले. परंतु आता शेवटच्या दिवसांत, पृथ्वीतील पशूची ही दोन सामर्थ्ये लष्करी आणि आर्थिक शक्तीत बदलली आहेत. ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी तिसऱ्या हायचे इस्लाम पृथ्वीवर प्रहार केला—पृथ्वीतील पशूचे प्रतीक, पेंटॅगॉन—त्याच्या लष्करी पराक्रमाचे प्रतीक, आणि न्यू यॉर्क शहरातील ट्विन टॉवर्स—त्याच्या आर्थिक सामर्थ्याचे प्रतीक.

जेव्हा असेही ओळखले गेले की पहिल्या शापाच्या आरंभीचा इतिहास आणि दुसऱ्या शापाच्या समाप्तीचा इतिहास या दोन्हीत एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचे चित्रण सादर झाले होते, तेव्हा असे ओळखले गेले की तिसऱ्या शापाच्या आगमनावेळी, जेव्हा न्यू यॉर्कमधील महान इमारती पाडल्या गेल्या, तेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची प्रक्रिया आरंभ झाली होती.

“आता असा शब्द येतो काय की मी जाहीर केले आहे की न्यूयॉर्क भरतीच्या प्रचंड लाटेने वाहून जाईल? हे मी कधीही म्हटले नाही. तेथे उभ्या राहत असलेल्या त्या महान इमारतीकडे पाहताना मी असे म्हटले आहे, मजलामजल्यावर उंचावत जाणाऱ्या, ‘प्रभु पृथ्वीला भयंकर रीतीने हादरविण्यास उठेल, तेव्हा किती भयंकर दृश्ये घडतील! तेव्हा प्रकटीकरण 18:1-3 मधील वचने पूर्ण होतील.’ प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायाचा संपूर्ण भाग पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या गोष्टींबाबतचा इशारा आहे. परंतु न्यूयॉर्कवर काय येणार आहे याविषयी मला विशेष असा प्रकाश नाही; फक्त एवढेच मला माहीत आहे की एक दिवस तेथील त्या महान इमारती देवाच्या सामर्थ्याच्या वळणावळणाने व उलथापालथीने खाली पाडल्या जातील. मला दिलेल्या प्रकाशावरून मला माहीत आहे की जगात विनाश आहे. प्रभूकडून एक शब्द, त्याच्या पराक्रमी सामर्थ्याचा एक स्पर्श, आणि या प्रचंड रचना कोसळून पडतील. अशी दृश्ये घडतील की ज्यांची भीषणता आपण कल्पनाही करू शकत नाही.” Review and Herald, July 5, 1906.

“जगात असलेला विनाश” हा इस्लामचा स्वभाव आहे, कारण त्याचा स्वभाव प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायातील अकराव्या वचनात अपोल्योन् आणि अबद्दोन असा दर्शविला आहे.

आणि त्यांच्यावर एक राजा होता; तो अतल खाईचा दूत आहे; त्याचे नाव इब्री भाषेत अबद्दोन आहे, पण ग्रीक भाषेत त्याचे नाव अपोल्योन आहे. प्रकटीकरण 9:11 (NINE ELEVEN).

इस्लामावर राज्य करणाऱ्या त्या राजाच्या नावाचा, किंवा स्वभावाचा, अर्थ—जसा त्या दोन नावांनी हिब्रू आणि ग्रीक या दोन्ही भाषांमध्ये दर्शविला आहे—“मृत्यू” आणि “विनाश” असा आहे; आणि तो ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी प्रकट झाला, जेव्हा न्यूयॉर्कमधील महान इमारती पाडल्या गेल्या. त्या वेळेपासून प्रकटीकरण अध्याय अठरा, वचने एक ते तीन यांची पूर्तता होऊ लागली.

हे ओळखले गेले की उत्पत्तीच्या पुस्तकात इस्लामच्या रानटी मनुष्याचा पहिला उल्लेख करताना “रानटी अरबी गाढव” यासाठीचा हिब्रू शब्द वापरला गेला होता, ज्याचा त्या वचनात “रानटी मनुष्य” असा अनुवाद करण्यात आला. इस्लामचे प्रतीक अश्वकुळ आहे, आणि प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायात त्याचे युद्धघोडा म्हणूनही प्रतिनिधित्व करण्यात आले होते. हबक्कूकच्या त्या पवित्र तक्त्यांवर, ज्यांविषयी देवाच्या लोकांना “बदलले जाऊ नयेत” असे सूचित करण्यात आले होते, इस्लामचे प्रतिनिधित्व युद्धघोड्यांद्वारेही करण्यात आले होते.

आणि परमेश्वराच्या दूताने तिला म्हटले, पाहा, तू गर्भवती आहेस, आणि तुला पुत्र होईल, आणि त्याचे नाव इश्माएल ठेव; कारण परमेश्वराने तुझे दुःख ऐकले आहे. आणि तो रानटी मनुष्य होईल; त्याचा हात प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, आणि प्रत्येक मनुष्याचा हात त्याच्याविरुद्ध असेल; आणि तो आपल्या सर्व भावांच्या समोर राहील. उत्पत्ति 16:11, 12.

इश्माएलाच्या जन्माचा पहिला उल्लेख एका “संयमाशी” निगडित होता, जो पुढे इस्लामशी संबंधित प्रमुख प्रतीक बनला.

आता अब्रामाची पत्नी साराय हिने त्याला मुले जन्माला घातली नव्हती; आणि तिच्याकडे हागार नावाची एक दासी होती, ती मिसरी होती. आणि साराय अब्रामास म्हणाली, पाहा आता, परमेश्वराने मला प्रसूतीपासून रोखून ठेवले आहे; म्हणून मी विनंती करते, तू माझ्या दासीपाशी जा; कदाचित तिच्याद्वारे मला मुले प्राप्त होतील. आणि अब्रामाने सारायचे म्हणणे ऐकले. उत्पत्ति १६:१, २.

इश्माएलाच्या जन्माद्वारे दर्शविलेल्या इस्लामच्या अगदी पहिल्याच उल्लेखात अधीनता यावर भर देण्यात आलेला आहे. अधीनतेची संकल्पना ही इस्लाम धर्माची मूलभूत तत्त्व आहे. “इस्लाम” हा शब्द दोन अरबी शब्दांपासून व्युत्पन्न झाला आहे—“सलाम,” ज्याचा अर्थ “शांती” असा होतो, आणि “अस्लमा,” ज्याचा अर्थ “अधीन होणे” किंवा “समर्पण करणे” असा होतो. इस्लाम शिकवितो की विश्वासणाऱ्यांनी जीवनाच्या सर्व पैलूंमध्ये आपली इच्छा अल्लाहच्या (देवाच्या) इच्छेला अधीन करावी. साराला एकदा हे उमगले की हागरला अब्राहामकडे घेण्यास प्रवृत्त करून आणि इश्माएलास जन्म देण्यास कारणीभूत ठरून तिने चुकीचा निर्णय घेतला होता, तेव्हा तिने हागरशी कठोर वागण्यासाठी अब्राहामची परवानगी मिळवली, आणि त्यामुळे हागर अब्राहामच्या घरातून पळून गेली. तेथे तिला देवदूताकडून एक संदेश प्राप्त झाला.

परंतु अब्राम सारैला म्हणाला, पाहा, तुझी दासी तुझ्या हाती आहे; तुला जे योग्य वाटेल तसे तिच्याशी कर. मग सारैने तिचा कठोर छळ केला, तेव्हा ती तिच्या समोरून पळून गेली. आणि परमेश्वराच्या दूताने तिला अरण्यातील पाण्याच्या झऱ्याजवळ, शूरकडे जाणाऱ्या मार्गावरील त्या झऱ्याजवळ शोधले. आणि तो म्हणाला, हे हागर, सारैची दासी, तू कोठून आली आहेस? आणि कोठे जात आहेस? ती म्हणाली, मी माझी स्वामिनी सारै हिच्या समोरून पळून चालले आहे. तेव्हा परमेश्वराचा दूत तिला म्हणाला, तुझ्या स्वामिनीकडे परत जा, आणि तिच्या हाताखाली स्वतःला नम्रतेने अधीन कर. आणि परमेश्वराचा दूत तिला म्हणाला, मी तुझा वंश अत्यंत वाढवीन, इतका की बहुसंख्येमुळे त्याची गणना करता येणार नाही. आणि परमेश्वराचा दूत तिला म्हणाला, पाहा, तू गर्भवती आहेस, आणि पुत्रास जन्म देशील; त्याचे नाव इश्माएल ठेव, कारण परमेश्वराने तुझे दुःख ऐकले आहे. आणि तो रानटी मनुष्य होईल; त्याचा हात प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, आणि प्रत्येक मनुष्याचा हात त्याच्याविरुद्ध असेल; आणि तो आपल्या सर्व बंधूंच्या समोर वास करील. उत्पत्ति 16:6-12.

इस्लामचा संयम, इस्लाम धर्माच्या स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करणारी “अधीनता,” आणि इस्लामची भूमिका—हे सर्व इश्माएलच्या पहिल्या उल्लेखातच आढळते, आणि प्रकटीकरणातील तीन शापांनी दर्शविलेल्या इस्लामचे भविष्यसूचक डीएनए यामध्येच प्रतिबिंबित होते. प्रभुने आपल्या लोकांना यिर्मयाच्या जुन्या मार्गावर आणल्यानंतर, त्यांनी हेही ओळखले की प्रकटीकरण अध्याय सातमध्ये चार देवदूतांनी रोखून धरलेले “चार वारे” हे विशेषतः इस्लामचेच चार वारे आहेत.

“देवदूत चार वारे धरून ठेवत आहेत; हे चार वारे अशा क्रुद्ध घोड्याने प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविले आहेत, जो सुटून संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर वेगाने धाव घेण्याचा प्रयत्न करीत आहे, आणि आपल्या मार्गात विनाश व मृत्यू आणीत आहे.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

इस्लामचा “क्रोधित घोडा”, जो “चार वारे”ही आहेत आणि जे एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांवर शिक्का मारण्याचे कार्य पूर्ण होईपर्यंत “रोखून धरलेले” आहेत, ते आपल्या “मार्गात” “मृत्यू आणि विनाश” (Abaddon आणि Apollyon) वहातात. जसे हागरवर घातलेल्या बंधनामुळे तो भविष्यसूचक गुणधर्म इस्लामच्या प्रतीकात स्थापित झाला, तसेच चार वारे आणि क्रोधित घोडा हे दोन्हीही रोखून धरलेले आहेत; आणि ही वस्तुस्थिती स्थापित झाल्यावर हे ओळखण्यात आले की, पहिल्या धिक्काराच्या प्रारंभामुळे, Abubakar याच्या ऐतिहासिक आज्ञेद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे, इस्लामवरील एका बंधनाची ओळख होते.

आणि त्यांना अशी आज्ञा देण्यात आली की त्यांनी पृथ्वीवरील गवताला, कोणत्याही हिरव्या वस्तूस, किंवा कोणत्याही झाडाला इजा करू नये; परंतु फक्त त्या मनुष्यांनाच, ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का नाही. प्रकटीकरण 9:4.

ओळीवर ओळ, दुसऱ्या धिक्काराची सुरुवात—जी तीन धिक्कारांच्या तिहेरी अनुप्रयोगात पहिल्या धिक्काराच्या सुरुवातीवर अध्यारोपित केली आहे—त्या वचनात चार देवदूतांच्या सोडण्यात येण्याची ओळख करून देते; आणि ते या वचनात इस्लामच्या दुसऱ्या महान जिहादाच्या मुक्ततेचे प्रतिनिधित्व करते.

ज्याच्याकडे रणशिंग होते त्या सहाव्या देवदूतास असे म्हणत, “महान युफ्रेटिस नदीवर बांधून ठेवलेले ते चार देवदूत सोडून दे.” प्रकटीकरण 9:14.

म्हणून असे समजले गेले की तिसऱ्या धिक्काराच्या प्रारंभी, इस्लाम एकाच वेळी मुक्तही केला जाईल आणि आवराही घातला जाईल; आणि हेच सिस्टर व्हाईट यांच्या साक्षीचे नेमके प्रतिपादन आहे.

“त्या वेळी, जेव्हा तारणाचे कार्य समाप्तीच्या अवस्थेस येत असेल, तेव्हा पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील; तथापि तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून ती आवरली जातील. त्या वेळी ‘उत्तरवृष्टी,’ अथवा प्रभूच्या सान्निध्यातून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य प्राप्त होईल, आणि सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात संतांना स्थिर उभे राहण्यास तयार केले जाईल.” Early Writings, 85.

इस्लामच्या ऐतिहासिक अभिलेखाचा शोध घेतला असता असे आढळले की, पहिल्या धिक्कारातील अरबी इस्लामचे युद्धकार्य व सिद्धी यांना इस्लाममध्ये “पहिला महान जिहाद” असे समजले जाते, आणि जेव्हा चार देवदूत सोडण्यात आले तेव्हा आरंभ झालेल्या ऑटोमन साम्राज्याच्या युद्धकार्याला इस्लाममध्ये “दुसरा महान जिहाद” असे समजले जाते. त्रिविध अनुप्रयोगाशी सुसंगतपणे, इस्लामचा असा विश्वास आहे की तिसरा आणि अंतिम महान जिहाद 11 सप्टेंबर, 2001 रोजी आरंभ झाला. विल्यम मिलर यांनी एकदा लिहिले होते, “इतिहास आणि भविष्यवाणी, एकमेकांशी सुसंगत आहेत.”

पहिल्या व दुसऱ्या हायांच्या आरंभीच्या भविष्यसूचक रेषा एकमेकींवर ठेवून दर्शविलेल्या मुक्ततेच्या आणि त्याचवेळी घालण्यात आलेल्या संयमाच्या “ओळीवर ओळ” या अनुप्रयोगाची भविष्यवाणीच्या आत्म्याने पूर्ण पुष्टी केली; आणि 11 सप्टेंबर, 2001 रोजी इस्लामने प्रहार केल्यानंतर तत्काळ राष्ट्राध्यक्ष George W. Bush यांनी दहशतवादाविरुद्धचे आपले युद्ध सुरू करून इस्लामवर जगभरातील एक संयम घातला. इस्लामच्या “क्रोधी घोड्याच्या” एकाचवेळी मुक्तता व संयमन यांची पुष्टी बायबलने, भविष्यवाणीच्या आत्म्याने, तसेच इतिहासानेही केली.

जे “कोकऱ्याच्या मार्गे चालतात” आणि मिलराइटांच्या प्राचीन मार्गाकडे परत येतात, ते “विश्रांती” शोधून काढतात; हीच उत्तरवर्षा आहे, जी सिस्टर व्हाईट यांच्या ओळखीनुसार राष्ट्रे क्रोधित झाल्यावर—तरीही आवरली गेली असताना, जसे ११ सप्टेंबर २००१ रोजी होते—आरंभ होते.

“त्या वेळी, जेव्हा तारणाचे कार्य समाप्तीकडे जात असेल, तेव्हा पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील; तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी ‘उत्तरवृष्टी,’ किंवा प्रभूच्या सान्निध्यातून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या आवाजास सामर्थ्य मिळावे, आणि सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात संतांना स्थिर उभे राहण्यास तयार केले जावे.” Early Writings, 85.

जे “कोकराच्या मार्गे चालतात” आणि मिलेराइटांच्या जुन्या मार्गाकडे परत येतात, तेच त्या “विश्रांती”स प्राप्त होतात, जी म्हणजे उत्तरवृष्टी होय; आणि सिस्टर व्हाईट हिच्या ओळखीनुसार तिची सुरुवात तेव्हा झाली, जेव्हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील सामर्थ्यवान देवदूत ११ सप्टेंबर २००१ रोजी उतरला.

“उत्तरकालीन पाऊस देवाच्या लोकांवर पडणार आहे. एक पराक्रमी देवदूत स्वर्गातून खाली उतरणार आहे, आणि संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या गौरवाने प्रकाशित होणार आहे.” Review and Herald, April 21, 1891.

जेव्हा न्यूयॉर्कमधील इमारती पाडल्या गेल्या, तेव्हा तो पराक्रमी देवदूत खाली उतरला; एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची सुरुवात झाली, आणि उत्तरकालीन पाऊस शिंपडू लागला. जे लोक यिर्मयाच्या जुन्या मार्गाकडे परत नेले गेले आणि ज्यांनी “विश्रांती” शोधून काढली—जी म्हणजे उत्तरकालीन पाऊस होय—त्यांनी मग ओळखले की यशयाच्या “विश्रांती व ताजेतवानेपणा” हेदेखील उत्तरकालीन पाऊसच होते; परंतु ते 11 सप्टेंबर

2001 रोजी देवाच्या लोकांसमोर, आणि विशेषतः “यरुशलेमावर राज्य करणाऱ्या” “उपहास करणाऱ्या पुरुषां” समोर उभ्या राहिलेल्या परीक्षेचीही एक ओळख होती. त्यांना समजले की ती परीक्षा द्विगुणित होती; कारण ती तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करित होती, आणि तितक्याच महत्त्वाने, ती उत्तरकालीन पावसाचा संदेश स्थापित करणाऱ्या बायबलाधिष्ठित पद्धतीचेही प्रतिनिधित्व करित होती.

त्याने ज्यांना म्हटले, “हा तो विसावा आहे, ज्याद्वारे तुम्ही थकलेल्या जनांस विश्रांती देऊ शकता; आणि हाच तो ताजेपणा आहे”; तरीही त्यांनी ऐकण्यास नकार दिला. परंतु परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे, असे झाले; यासाठी की ते जाऊन मागे पडावेत, आणि मोडले जावेत, आणि सापळ्यात अडकावेत, आणि पकडले जावेत. म्हणून, हे यरुशलेममध्ये असलेल्या या लोकांवर राज्य करणाऱ्या उपहासक पुरुषांनो, परमेश्वराचे वचन ऐका. यशया 28:12-14.

जुन्या मार्गात चालल्यामुळे देवाच्या अंतिम दिवसांतील लोकांना हे पाहता आले की दहा कुमारींचे दृष्टांत, जो “अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण करतो,” तो एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळात “अक्षरशः” पुन्हा घडणार होता. ज्या इतिहासात हा दृष्टांत प्रथम पूर्ण झाला त्याच्या साक्षीने हे ओळखून दिले की हबक्कूक अध्याय दोन हा थेट या दृष्टांताशी संबंधित असून त्याचाच एक भाग होता. म्हणून हबक्कूक दोनमधील “वादविवाद” हा त्या विश्रांती आणि ताजेतवानेपणाच्या परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करित होता, जी उद्धृत पुरुषांनी ऐकण्यास नकार दिला. विश्वासू बायबल-अभ्यासक जुन्या मार्गाचा पुढील शोध घेत राहिले असता, त्यांना हे उमगले की दहा कुमारींचा दृष्टांत आणि हबक्कूक दोन हेच एकच भविष्यवचन होते, एवढेच नव्हे तर यहेज्केल अध्याय बारा हेदेखील तसेच होते.

यहेज्केलच्या भविष्यवाणीतील एक भाग हा देखील विश्वासणाऱ्यांसाठी बळ व सांत्वनाचा स्रोत ठरला: ‘परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, असे म्हणाले, हे मनुष्यपुत्रा, इस्राएल देशात तुम्हांजवळ ही कोणती म्हण आहे की, दिवस लांबत चालले आहेत, आणि प्रत्येक दृष्टान्त निष्फळ ठरतो? म्हणून त्यांना सांग, प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो.... दिवस जवळ आले आहेत, आणि प्रत्येक दृष्टान्ताचा परिणामही.... मी बोलेल, आणि जे वचन मी बोलेल ते पूर्ण होईल; ते पुन्हा पुढे ढकलले जाणार नाही.’ ‘इस्राएलघराण्यातील लोक म्हणतात, तो जे दृष्टान्त पाहतो तो पुष्कळ पुढील दिवसांसाठी आहे, आणि तो दूरच्या काळांविषयी भविष्यवाणी करतो. म्हणून त्यांना सांग, प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो; माझ्या कोणत्याही वचनास यापुढे विलंब होणार नाही, तर मी जे वचन बोललो आहे ते पूर्ण केले जाईल.’ यहेज्केल 12:21-25, 27, 28.” द ग्रेट कॉन्ट्रिब्यूशंस, 393.

एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या कालखंडास, जो १८४० ते १८४४ या अॅडव्हेंट चळवळीने दर्शविला आहे, अंतिम दिवसांतील त्या कालावधीचे प्रतिनिधित्व करते, जेव्हा “प्रत्येक दर्शनाचा परिणाम” “पूर्णत्वास येईल.” पहिल्या शापाची भविष्यसूचक इतिहासरेखा, दुसऱ्या शापाच्या भविष्यसूचक इतिहासावर ठेविलेली असता, तिसऱ्या शापाची भविष्यसूचक इतिहासरेखा ओळखून देते; आणि तीच एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची भविष्यसूचक इतिहासरेखा आहे. तीच १८४० ते १८४४ या कालखंडाची इतिहासरेखाही आहे. हाच तो इतिहास आहे ज्यामध्ये कराराच्या दूतासाठी मार्ग सिद्ध करणाऱ्या दूताचे कार्य पूर्ण केले जाते. हाच तो इतिहास आहे ज्यामध्ये पृथ्वीवरील पशूची दोन शिंगे सहाव्यापासून त्या “आठव्या” पर्यंत, जो “सातांपैकी आहे,” अशा संक्रमणातून जातात. हाच तो इतिहास आहे ज्यामध्ये प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात ते दोन संदेषे रस्त्यावर मारले जातात.

तितकेच महत्त्वाचे असे हेही सत्य आहे की, देवाचे वचन कधीही निष्फळ ठरत नाही, आणि यासोबतच या तत्त्वाच्या अनुषंगाने की सर्व संदेषे इतर कोणत्याही काळापेक्षा अधिक प्रमाणात शेवटच्या दिवसांविषयी बोलत आहेत, ११ सप्टेंबर २००१ रोजी “भविष्यसूचक दिवस जवळ आले आहेत,” ज्या वेळी देवाने उच्चारलेली “ती वचने” “पूर्ण होतील,” आणि “यापुढे विलंब होणार नाही.”

१८६३ च्या बंडाळीमुळे लाओदिकीया अॅडव्हेंटिझमला ते सर्व मृत होईपर्यंत अरण्यात भटकत राहण्यास नेमण्यात आले. प्राचीन इस्राएलच्या बाबतीत कादेश येथे जसे प्रभू त्या इतिहासाकडे परत आले होते, तसेच त्यांनी ११ सप्टेंबर २००१ रोजी त्या इतिहासाकडे पुनः परत येऊन हस्तक्षेप केला.

कादेश येथील पहिल्या भेटीत दहा हेरांच्या बंडाचा उद्भव झाला, आणि त्यातून अरण्यातील भटकंतीचा काळ आला. चाळीस वर्षांच्या शेवटी ते पुन्हा कादेश येथे परतले, आणि तेथेच मोशेने दुसऱ्यांदा खडकावर प्रहार केला व त्याला वचनदत्त देशात प्रवेश करण्यापासून रोखण्यात आले; परंतु ते यहोशवाबरोबर आत गेले. ११ सप्टेंबर, २००१ हा शेवटच्या पिढीची ओळख करून देतो, आणि देव यापुढे आपले वचन विलंबित करणार नाही.

या तथ्याचा आपण पुढील लेखात विचार करू.

“काळाच्या समाप्तीपर्यंत देवाच्या इस्राएलाच्या हितासाठी इस्राएलाच्या अरण्यजीवनाचा इतिहास नोंदविला गेला. वाळवंटात भटकणाऱ्यांशी देवाने केलेले व्यवहार—त्यांच्या सर्व पुढे-मागे चालण्यात, भूक, तहान आणि थकवा यांना सामोरे जाण्यात, आणि त्यांच्या दिलासासाठी त्यांच्या सामर्थ्याच्या प्रभावी प्रकटीकरणांत—हे सर्व काळांतील त्याच्या लोकांसाठी इशारा व शिक्षण यांनी परिपूर्ण अशी एक दैवी दृष्टांतकथा आहे. इब्री लोकांचा विविध अनुभव हा कनानातील त्यांच्या प्रतिज्ञात निवासासाठी तयारी करण्याची एक शाळा होता. देवाची इच्छा आहे की या शेवटच्या दिवसांत त्याचे लोक नम्र अंतःकरणाने आणि शिकण्यास तत्पर आत्म्याने प्राचीन इस्राएल ज्या अग्निमय परीक्षांतून गेला त्यांचा पुनर्विचार करावा, जेणेकरून स्वर्गीय कनानासाठीच्या त्यांच्या तयारीत त्यांना शिक्षण मिळावे.”

“देवाच्या आज्ञेने प्रहार होऊन ज्याने आपल्या जिवंत जलधारा प्रवाहित केल्या तो खडक, ख्रिस्ताचा एक प्रतीक होता—जो घायाळ व चुरडला गेला, जेणेकरून त्याच्या रक्ताद्वारे नाश पावत असलेल्या मानवाच्या तारणासाठी एक झरा सिद्ध होऊ शकेल. जसा त्या खडकावर एकदाच प्रहार झाला होता, तसाच ख्रिस्तही ‘अनेकांच्या पापांचा भार वाहण्यासाठी एकदाच अर्पिला जाणार होता.’ परंतु कादेश येथे मोशेने उतावळेपणाने त्या खडकावर प्रहार केला तेव्हा, ख्रिस्ताचे ते सुंदर प्रतीक विद्रूप झाले. आपल्या तारणाऱ्याचा दुसऱ्यांदा बलिदान होणे अभिप्रेत नव्हते. जसे ते महान अर्पण केवळ एकदाच करण्यात आले, तसे त्याच्या कृपेचे आशीर्वाद शोधणाऱ्यांसाठी केवळ येशूच्या नावाने मागणे—पश्चात्तापपूर्ण प्रार्थनेत अंतःकरणाच्या इच्छा ओतणे—एवढेच आवश्यक आहे. अशी प्रार्थना सेनाधीश परमेश्वरासमोर येशूच्या जखमा उपस्थित करील; आणि मग जीवनदायी रक्त पुन्हा नव्याने प्रवाहित होईल, ज्याचे प्रतीक तहानलेल्या इस्राएलासाठी वाहणाऱ्या त्या जिवंत पाण्याच्या प्रवाहाने दर्शविले होते.”

“केवळ देवावरील जिवंत विश्वासाने आणि त्याच्या आज्ञांचे नम्र आज्ञापालन करूनच मनुष्य दैवी मान्यता प्राप्त करण्याची आशा बाळगू शकतो. कादेश येथील त्या महान चमत्काराच्या प्रसंगी, लोकांच्या सततच्या कुरकुरीमुळे आणि बंडखोरीमुळे थकून गेलेल्या मोशेने आपल्या सर्वशक्तिमान सहाय्यकाचे भान गमावले; ‘तुम्ही त्या खडकास म्हणा, म्हणजे तो आपले पाणी देईल,’ या आज्ञेकडे त्याने लक्ष दिले नाही; आणि दैवी सामर्थ्याविना तो आवेश आणि मानवी दुर्बलतेचे प्रदर्शन करून आपल्या नोंदीवर डाग आणण्यास सोडून देण्यात आला. जो मनुष्य आपल्या कार्याच्या शेवटपर्यंत शुद्ध, दृढ आणि निःस्वार्थ राहू शकला असता, आणि राहणे आवश्यक होते, तो शेवटी पराभूत झाला. इस्राएलच्या मंडळीसमोर देवाचा अपमान झाला, जेव्हा त्याचा सन्मान होऊ शकला असता आणि त्याचे नाव गौरविले गेले असते.”

“मोशेवर तत्काळ उच्चारलेला न्याय अत्यंत तीव्र व अपमानकारक होता,—की त्याने बंडखोर इस्राएलबरोबर यर्देन ओलांडण्यापूर्वीच मरावे. पण मनुष्य असे म्हणणार काय की त्या एकाच अपराधासाठी प्रभूने आपल्या सेवकाशी कठोरपणे वागणूक केली? देवाने मोशेला असा मान दिला होता, जसा त्या वेळी जिवंत असलेल्या इतर कोणत्याही मनुष्याला दिला नव्हता. त्याने पुन्हा पुन्हा त्याच्या कारणाचे समर्थन केले होते. त्याने त्याच्या प्रार्थना ऐकल्या होत्या, आणि मनुष्य आपल्या मित्राशी जसे बोलतो तसे त्याच्याशी समोरासमोर बोलला होता. मोशेला जितका अधिक प्रकाश आणि ज्ञान लाभले होते, तितक्याच प्रमाणात त्याचा अपराध अधिक वाढला होता.”

Signs of the Times, October 7, 1880.